

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
4 Пж 3201/17
20.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Драгана Драговића, председника већа, судије Иване Павловић и судије Александре Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Акционарско друштво за осигурање GENERALI OSIGURANJE SRBIJA из Београда, ул. Владимира Поповића бр. 8, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из Новог Сада, против туженог Друштво са ограниченом одговорношћу за саобраћај и трговину CORMORAN из Апатина, ул. Његошева бр. 1, кога заступа привремени заступник Бранка Благојевић, адвокат из Новог Сада, ради исплате, вредност предмета спора 747.317,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Новом Саду П 1708/15 од 27.02.2017. године, у седници већа одржаној дана 20.09.2018. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Новом Саду П 1708/15 од 27.02.2017. године, у ставу I изреке.

Образложење

Првостепеном пресудом у ставу I изреке тужбени захтев је делимично усвојен и наложено је туженом да тужиоцу плати и то: износ од 126.458,00 динара са каматом по Закону о затезној камати почев од 07.06.2015. године па до исплате, износ од 146.601,00 динара са каматом по Закону о затезној камати почев од 05.11.2015. године па до исплате, износ од 231.304,00 динара са каматом по Закону о затезној камати почев од 05.11.2015. године па до исплате, износ од 152.391,00 динара са каматом по Закону о затезној камати почев од 05.09.2015. године па до исплате, износ од 90.563,00 динара са каматом по Закону о затезној камати почев од 05.11.2015. године па до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 227.024,50 динара са каматом по Закону о затезној камати почев од извршности пресуде, па до исплате. У ставу II изреке делимично је одбијен тужбени захтев за исплату камате по Закону о затезној камати на износ од 126.458,00 динара за период од 05.06.2015. године па до 07.06.2015. године, на износ од 146.601,00 динара за период од 05.06.2015. године па до 05.11.2015. године, на износ од 231.304,00 динара за период од 05.08.2015. године до 05.11.2015. године и на износ од 90.563,00 динара за период од 05.10.2015. године до 05.11.2016. године, као и у делу захтева за исту камату на износ накнаде трошкова поступка за период од наступања правноснажности до извршности.

Благовременом жалбом тужени побиија наведену пресуду у целости из свих законских разлога, па у смислу жалбених навода предлаже да се првостепена пресуда

преиначи или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Из образложења жалбе произлази да тужени првостепену пресуду побија у усвајајућем делу.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да жалба туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда предмет тужбеног захтева су неплаћене премије осигурања које је тужилац обрачнао на терет туженог испостављеним рачунима и то: рачуном бр. Р-1896/2015 од 31.05.2015. године којим је задужио туженог износом од 126.458,00 динара, који се односи на осигурање 20 корисника потврда путног осигурања, број Р-2328/2015 од 30.06.2015. године, којим је задужио туженог износом од 146.601,00 динара, који се односи на осигурање 44 корисника потврда путног осигурања, бр. Р-2770/2015 од 31.07.2015. године, којим је задужио туженог износом 231.304,00 динара, који се односи на осигурање 59 корисника потврда путног осигурања, бр. Р-3165/2015 од 31.08.2015. године којим је задужио туженог износом од 152.391,00 динара, а који се односи на осигурање 53 корисника потврда путног осигурања, бр. Р-3660/2015 од 30.09.2015. године којим је задужио туженог износом од 90.563,00 динара, а који се односи на осигурање 50 корисника потврда путног осигурања.

Парничне странке су 19.09.2013. године, закључиле Уговор о путном осигурању у корист трећих лица. Према наведеном уговору тужени се обавезао на плаћање премије осигурања сразмерно броју осигураних лица, односно корисника његових услуга, сразмерно изабраном нивоу покрића, опредељеног у члану 4. уговора, док се са друге стране тужилац обавезао на исплату осигуране суме у случају наступања осигураног случаја. Закључена су и два анекса наведеног уговора, Анекс број 1 и 2. Анексом број 2 измењен је члан 12. основног уговора, тако што је тужени у обавези на плаћање премије до четвртог у месецу за претходни месец. Истим чланом одређено је да тужилац фактуру за претхони месец доставља електронским путем на електронску адресу туженог до другог у месецу за претходни месец, док му оригинални примерак доставља у року од 8 дана, као и да су странке сагласне да ће се сматрати да је фактура достављена уколико је упућена препорученом поштом на адресу туженог.

На основу налаза и мишљења вештака економско финансијске струке првостепени суд је утврдио да је тужени у складу са закљученим уговором проследио тужиоцу потврде о закљученим уговорима о осигурању са корисницима својих услуга, а по пријему ових потврда тужилац је фактурисао ове услуге кроз пет рачуна који су утужени. Утврђено је и да су у потврдама о закљученим полисама осигурања са предлогом свих појединачних уговора наведени сви елементи од утицаја на висину премије, као и лични подаци осигураника, дестинације на коју је путовао, опредељена висина премије, број дана у осигурању и обрачуната премија без пореза и са порезом од 5%. Даље је утврђено да су утужени рачуни испостављени у складу са закљученим уговором о осигурању, по осигураним сумама и премијама, у свему сагласно са ценовницима, тарифама тужиоца.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца као у ставу I изреке.

У конкретном случају парничне странке су биле у пословном односу по основу уговора о путном осигурању у корист трећег лица. Тужилац је извршио своју уговорну обавезу осигурања, у складу са изабраним пакетима осигурања за укупно 226 осигураника током 2015. године. Премију осигурања фактурисао је утуженим

рачунима и износи фактура одговарају обиму пружених услуга у смислу броја осигураних лица и изабраних нивоа покрића, односно пакета осигурања. Тужени током поступка није доставио доказе да је извршио своје уговорне обавезе плаћања премије осигурања тужиоцу, нити да је наведена обавеза престала на неки други законом прописан начин.

На овако утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио одредбе материјалног права, и то одредбе чл.897. 905. став 1. и 912. Закона о облигационим односима када је обавезао туженог да тужиоцу плати главни дуг по утуженим рачунима којима је фактурисана премија осигурања, као у ставу I изреке, те је првостепена пресуда у овом делу правилна и на закону заснована.

Тачно је да тужилац током поступка није доказао да је туженом доставио рачуне бр. 2328/15, 2770/15 и 3660/15, нити да је опомена пред утужење од 29.10.2015. године достављена туженом, међутим наведено није од утицаја на постојање обавезе туженог да плати тужиоцу дуговани износ по ова три рачуна, како неосновано у жалби тврди тужени.

У ситуацији када тужени оспорава да су му достављени утужени рачуни, а тужилац није доставио доказе на основу којих се може утврдити да је уредно извршио своју уговорну обавезу доставио рачуне на адресу туженог, тужилац има право на законску затезну камату на потраживање из рачуна од дана утужења у смислу члана 324. став 2. Закона о облигационим односима. Наведеном одредбом је прописано да ако рок за испуњење није одређен, дужник долази у доцњу кад га поверилац позове да испуни обавезу, усмено или писмено, вансудском опоменом или започињањем неког поступка чија је сврха да се постигне испуњење обавезе.

Стога је првостепени суд правилно одлучио када је тужиоцу досудио законску затезну камату на потраживања по рачунима бр. 2328/15, 2770/15 и 3660/15 од дана утужења у смислу члана 324. став 2. Закона о облигационим односима, а на потраживања по рачунима 1896/15 и 3165/15, који су достављени туженом пре утужења, од дана доспелости потраживања како је означено у рачунима па до исплате.

Позивање жалиоца да је првостепена одлука захваћена битним повредама поступка из члана 374 став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку је неосновано, јер указивање жалиоца на противречност између садржине изведених доказа и датих разлога о тим доказима, представља неслагање подносиоца жалбе са оценом изведених доказа од стране првостепеног суда, при чему је првостепени суд у свом детаљном осврту на све изведене доказе дао јасне и уверљиве разлоге које у свему прихвата и овај суд, а исто се односи и на дате разлоге у погледу свих релевантних чињеница које је суд у потпуности утврдио. У конкретном случају првостепени суд је постојање и висину дуга туженог према тужиоцу по основу утужених фактура утврдио на основу налаза и мишљења вештака економско финансијске струке, који је одговорио налогу суда и изнетим предлозима и примедбама странака, при том су и примедбе туженог, које су истицане током првостепеног поступка, а које понавља у жалби биле предмет изјашњења поступајућег вештака, а затим и предмет оцене првостепеног суда.

Код таквог стања ствари указивање жалбе туженог на повреду из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку своди се на оспоравање чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку. Наводи жалбе којима се првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, нису били предмет оцене Привредног апелационог суда с обзиром на одредбу члана 479. Закона о парничном поступку, на основу које се пресуда донета у поступку у споровима мале вредности може побијати само због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права.

Правилна је одлука о трошковима парничног поступка донета на основу члана 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку. Током првостепеног поступка одржано је 4 рочишта на којима је тужиоца заступао пуномоћник адвокат и то 25.10.2016. године, 22.11.2016. године, 27.02.2017. године, као и 22.03.2016. године, с тим што је очигледном грешком првостепени суд у образложењу пресуде погрешно означио да је наведено рочиште одржано 22.03.2015. године, што свакако није од утицаја на правилност донете одлуке о трошковима поступка, јер су за тужиоца настали трошкови у досуђеном износу на име приступа на сва 4 одржана рочишта. Стога нису основани наводи жалбе да тужиоцу не припада износ од 10.500,00 динара на име накнаде трошкова за приступ пуномоћника адвоката на одржано рочиште 22.03.2015. године, с обзиром да је тужба поднета 05.11.2015. године.

Из наведених разлога, на основу члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

ИП/ДМ/ВМ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

**Драган Драговић, с.р.
За тачност отправка**